

vil vi ikke være med til, at man laver markeds-gørelse, men mener, at det skal være omsorgen, der er i centrum.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Jeg vil give fru Line Barfod ret i, at når vi taler om mennesker, er det ikke rart at få sådan nogle udtryk ind i det sprog, vi bruger, men sådan er det nu engang. Når vi læser lovforslag og andre ting, så er det, der står, også sådan meget umenneskeligt, men man er jo nødt til at få noget konkret ud på papir.

Jeg vil sige, at jeg ingen bekymringer har. Dansk Folkeparti har ingen bekymringer over, at man som borger kan vælge mellem en offentlig ydelse og en privat leverandør. Og så vil jeg sige, at vi lægger meget vægt på de høringssvar, der er kommet fra handicaporganisationerne. Når både Det Centrale Handicapråd og DSI kan sige god for det her forslag på nær de kritikpunkter, som jeg nævnte, så har vi ingen bekymringer over at sige ja til det her forslag.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nu sagde ordføreren, at sådan er det. Men det er jo noget, der er politisk bestemt. Det er politisk bestemt, at man med kommunalreformen med Dansk Folkepartis støtte har valgt, at der skal være markeds-gørelse på det her område. DSI og Handicaprådet går jo bare ind i forhold til den konkrete udmøntning.

Derfor er mit spørgsmål mere generelt til Dansk Folkeparti, hvis de deler bekymringen om, at man markeds-gør noget så vigtigt som omsorg for handicappede og andre mennesker, der har brug for hjælp: Er der slet ingen områder i samfundet, som Dansk Folkeparti ikke mener skal være underlagt markeds-gørelse og styres af køb, salg, efterspørgsel, udbud osv., men i stedet skal være styret af værdier som omsorg?

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Jeg vil svare ganske kort: Vi synes, det er godt, at man som borger har forskellige tilbud; at man selv kan vælge, hvilke tilbud man ønsker at benytte. Jeg synes ikke, at man kan snakke om markeds-gørelse i den sammenhæng. Det handler om det frie valg.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg nåede ikke selv i min ordførertale at dyrke det, som DSI bl.a. har skrevet i høringssvaret, og som fru Pia Kristensen selv tog op, nemlig forskellen på, hvordan man sætter omkostningerne sammen. DSI skriver jo meget klart, at de synes, det er o.k., at man kigger på de langsigtede basisomkostninger, men at de faktisk også gerne ville have, at der var en tillægstakst. Det er netop ud fra, at borgere, der har et behov, skal visiteres individuelt. Deres behandlingstilbud skal kreeres individuelt, og derfor kan det være meget problematisk kvalitetsmæssigt, hvis man ikke også kan få nogle nuancer på, at en person koster lidt mere end en anden, fordi en person har et større og mere sammensat behov end den, der passer til gennemsnittet.

Hvis det kun er gennemsnitstaksten, der kommer ud, frygter fru Pia Kristensen så ikke, at folk også kun får gennemsnitstilbud?

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Nej, det frygter jeg ikke. Det er netop et kritikpunkt, som både Det Centrale Handicapråd og De Samvirkende Invalideorganisationer har rejst. Men i bemærkningerne til høringssvaret står der, og jeg læser op:

»Det vil fremgå af den kommende bekendtgørelse, at individuelle tilskud særskilt skal takstfastsættes.«

Jeg ved godt, at vi ikke snakker beløb og størrelser, men vi må jo som politikere tro på, at der altså er taget højde for, at der er nogle individuelle tilbud, som man skal tage særlig hånd om.

Kl. 10.45

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Tak for svaret. Men er det særlig retssikkerhedsmæssigt betryggende, at det er ting, der står i en bekendtgørelse? Hvorfor kunne det ikke lige så godt have været taget med i lovforslaget? Det er jo ikke noget stort lovforslag. Og når man taler om gennemskuelighed og gennemsigtighed, hvorfor skal man så lave noget af lovreguleringen i en bekendtgørelse?

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Der kunne sikkert være kommet meget mere med ind i det her lovforslag, men nu har vi et udvalgsarbejde foran os, og så kan vi da prøve